

IRON MAIDEN

Διαφημιστές του Σατανισμού ή παρεξηγημένοι καλλιτέχνες;

της Μαρίας Δημητριάδου

Τό βρετανικό συγκρότημα των Iron Maiden ακύρωσε λόγω άτυχήματος την εμφάνισή του στο καλοκαιρινό φεστιβάλ Rockwave 2000, αναμένεται όμως να έρθει στην Ελλάδα στο προσεχές μέλλον. Έχει άλλωστε δώσει άλλες δύο συναυλίες στην Ελλάδα, με πιο πρόσφατη αυτήν τον Οκτώβριο του 1999. Οι Iron Maiden θεωρούνται ένα από τα μεγαλύτερα συγκροτήματα της μουσικής heavy metal, με εύρεία απήχηση και στους νέους της Ελλάδας, ώστε πολλοί να μιλούν για Maidenmania και για θεούς του heavy metal. Πρόκειται για το ίδιο εκείνο συγκρότημα, του οποίου η συναυλία είχε απαγορευθεί στη Χιλή, λόγω της παρέμβασης της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας που τους θεώρησε ως διαφημιστές του σατανισμού (23/7/1992). Πολλοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί θεωρούν «διαφημιστές του σατανισμού» τους Iron Maiden - όπως και πολλά παρόμοια μουσικά σχήματα. Άς δούμε όμως αν ο όρος ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ή αν είναι μία «στενόμυαλη επίθεση από προκατειλημμένους ανθρώπους», όπως πιστεύουν πολλοί όπαδοί του συγκροτήματος.

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΣΑΔΙΣΜΟΣ

Κατ' αρχήν παρατηρεί κανείς ότι το συγκρότημα προβάλλει τό φρικιαστικό, τό διεστραμμέ-

νο και τό άσχημο και προβάλλεται μέσω αυτού. «Τό όνομα Iron Maiden, δηλαδή σιδηρά παρθένος, αναφέρεται σέ μεσαιωνική συσκευή βασανιστηρίων, μία σιδερένια, όρθια σαρκοφάγο με καρφιά στο έσωτερικό μέρος της πόρτας. Έκλειναν τό θύμα μέσα και έκλειναν σιγά σιγά, με ειδικό στρόφαλο, την πόρτα, όποτε τά μακρύτερα καρφιά βυθίζονταν πρώτα στο σώμα... άλλα χτυπούσαν σέ σημεία που πονάνε πάρα πολύ χωρίς όμως να επιφέρουν τό θάνατο, όπως τά μάτια. Όσο έκλεινε ή πόρτα, τά πιο κοντά καρφιά μπήγονταν στην καρδιά, στά γεννητικά όργανα και τον έγκέφαλο, και τό θύμα πέθαινε, μετά από πολλή ώρα φριχτών πόνων... στην κάτω πλευρά της πόρτας υπήρχε ένα αυλάκι για να τρέχει τό αίμα που χυνόταν».

Τό έν λόγω συγκρότημα όχι μόνο επέλεξε για τίτλο του τό όνομα αυτής της συσκευής, αλλά την έξυμνει σέ όμώνυμο τραγούδι του ως εξής: «Δέ θά 'ρθεις στο δωμάτιό μου; Θέλω μόνο να δώ τό αίμα σου, θέλω να στέκομαι και να κοιτάζω. Δές τό αίμα να χύνεται καθώς πέφτει στο πάτωμα. Η σιδηρά παρθένος είναι άνίκητη, δέν μπορεί να ανακαλυφθεί πουθενά. Όπου και να 'σαι θά σε πιάσει... δές τό αίμα να χύνεται πάνω από τό κεφάλι μου. Η σιδηρά παρθένος σέ θέλει νεκρό». Έδώ έχουμε επιπλέον την προβολή δολοφονικών επιθυμιών σέ ένα άψυχο αντικείμενο. Καμμία συσκευή, όσο φρικτή και να

-1928 «Καταλλαγή» σελ. 349: «Ο Άδάμ και ή Εύα θά αναστηθούν και θά ζήσουν αιώνίως εάν ύπακούσουν».

-1948-50 «Έστω ό Θεός άληθής...» σελ. 280: «Ο Άδάμ δέν θά αναστηθεί γιατί είχε την τελική κρίση στην Έδέμ».

- 1961 «Άγιασθήτω τό όνομά σου» σελ. 47: «Ο Θεός δέν είχε δώσει στον Άδάμ και στην Εύα έλπίδα αναστάσεως εκ νεκρών».

Ποιά είναι ή έλπίδα του Άδάμ και της Εύας θά αναστηθούν για να διδαχθούν τά «έξυψωτικά βοηθήματα» στη διάρκεια της χιλιετούς βασιλείας ή όχι;

Αυτή είναι ή «τροφή» των «μαρτύρων του Ίεχωβά». Μέσα σ'αυτές τίς γραμμές παρουσιάστηκε ένα μικρό δείγμα από αυτά που προμηθεύει ό «άγωγός» τό «κανάλι» του Θεού στους όπαδούς.

είναι, δέν μπορεί νά θέλει ό,τιδήποτε γιατί δέν έχει λογική ψυχή καί βούληση. Άρα θά πρέπει νά αναζητήσουμε αυτόν πού επιθυμεί βασανιστήρια καί θανάτους στόν δημιουργό του έν λόγω τραγουδιού. Αυτός ό σαδισμός μεταδίδεται καί γίνεται βίωμα στόν άκροατή, χάρη στή ρυθμική μουσική, πού έντυπώνεται στήν ψυχή, καί στό θαυμασμό γιά τό συγκρότημα. Ό σαδισμός, όπως καί όλες οι διαστροφές, έχει ως έμπνευστή του τό διάβολο.

Έκτός από τό όνομα πού λέει πολλά, τό συγκρότημα διαθέτει ειδική μασκότ, ένα σάπιο πτώμα όνόματι Eddie (χαϊδευτικό του Edward) πού πρωταγωνιστεί στά έξώφυλλα των δίσκων ως σχέδιο καί στίς συναυλίες τους ως μηχανική κινούμενη κούκλα, ή όποια σέ ύψος μπορεί νά φτάσει καί τά έξι μέτρα. Στο έξώφυλλο του πρώτου τους δίσκου ό Eddie άποκεφαλίζει τή Μάργκαρετ Θάτσερ, διεκδικώντας τή συμπάθεια όσων έναντιώνονταν στήν πολιτική της. Σέ άλλο έξώφυλλο βγαίνει ως νεκρυναστημένος μέσα από τόν τάφο του συγγραφέα έπιστημονικής φαντασίας H. P. Lovecraft, ενώ στήν ταφόπλακα διακρίνονται λόγια από τό βιβλίο μαγείας «Νεκρονομικόν», (μερικοί ισχυρίζονται ότι είναι έργο του Lovecraft), μέ τήν ύπογραφή του συγγραφέα: «Δέν υπάρχει νεκρός πού νά μπορεί νά είναι αιώνια πεθαμένος, καί σέ κάποιους παράξενους αιώνες, ακόμα κι ό ίδιος ό θάνατος μπορεί νά πεθάνει».

Σέ άλλο έξώφυλλο, ή «μασκότ» μέ τό χαϊδευτικό όνομα καλεί μέ σαδιστικό γέλιο τους γονείς νά «φέρουν τήν κόρη τους στό σφαγέα» καθώς κρατάει τό δρεπάνι του χάρου, ενώ τελευταία έχει γίνει ήρωας ήλεκτρονικού παιχνιδιού. Μέ τόν Eddie, τό δαιμονικά καί άφύσικα άσχημο καί φρικιαστικό γίνεται άποδεκτό άφου συνδέεται μέ τή ζωηρή μουσική, πού ξεσηκώνει τό νευρικό σύστημα (ό τραγουδιστής μάλιστα συνδέει τόν Eddie μέ τό ρόκ έντ ρόλ, βλ. παρακάτω). Τό σάπιο σαδιστικό πτώμα γίνεται μία φιλική φιγούρα. Έχουμε λοιπόν μία άντιστροφή τής φυσικής τάξης: επιθυμητό δέν είναι πιά τό ώραίο, αλλά τό φρικτό καί τό άποτρόπαιο.

Τό συγκρότημα αυξάνει τή δόση του τρόμου όσον άφορα τόν Eddie, καθώς σταδιακά οι όπαδοί έθίζονται: Γιά τό έξώφυλλο του άλμπουμ

«fear of the dark», προσελήφθησαν 4 καλλιτέχνες νά σχεδιάσουν μία καινούργια βερσιόν (παράλλαξη) του τέρατος-μασκότ. «Μας κόστισε μία περιουσία, αλλά ό τύπος πού τελικά διαλέξαμε μας έβγαλε κάτι έντελώς άποτρόπαιο», λέει ό τραγουδιστής. Όστε ή πρόκληση φρίκης καί τρόμου είναι πολιτική του συγκροτήματος. Τό όμώνυμο τραγούδι του συγκεκριμένου δίσκου παίζει άκριβώς μέ αυτά τά συναισθήματα:

*«άγχώνομαι λίγο όταν σκοτεινιάζει
Φόβος του σκοταδιού, φόβος του σκοταδιού
Φοβάμαι συνεχώς ότι κάτι είναι πάντα κοντά
μου*

*Έχω μία φοβία ότι κάτι βρίσκεται πάντα εκεί.
...έχεις νιώσει τό δέρμα του σβέρκου σου νά άναντριχιάζει, όταν ψάχνεις γιά τό φως;
...τό άγνωστο βασανίζει τό μυαλό σου, καί καθώς ταχύνεις τό δήμα σου δυσκολεύεσαι νά ξανακοιτάξεις πίσω σου επειδή είσαι σίγουρος ότι κάποιος είναι εκεί».*

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι τέτοια λόγια είναι επικίνδυνα γιά τήν ψυχική υγεία, ιδιαίτερα όταν εκφέρονται σέ πρώτο πρόσωπο όποτε ό άκροατής ταυτίζεται μέ τό περιεχόμενο. Επιπλέον τό συναίσθημα πού περιγράφεται έδω, είναι ή άνησυχία καί ή ταραχή πού προκαλεί ή άπομάκρυνση από τό Θεό καί ό έναγκαλισμός του νοητού σκότους. Η άγάπη διώχνει έξω τό φόβο. Όπου υπάρχει φόβος καί μάλιστα παθολογικός, μπορούμε νά είμαστε βέβαιοι γιά τήν άπουσία της.

IRON MAIDEN ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στό τραγούδι «Running free» ένας δεκαεξάχρονος μέ ένα φορηγάκι πατάει γκάζι καί τρέχει έλεύθερος, άφου έχει «περάσει τή νύχτα σέ μία φυλακή του Λός Άντζελες» καί «όλα τά παιδιά τόν κυνηγούν», μέ τήν προοπτική «έτσι νά γίνεται στό έξής». Άλλο παράδειγμα προς μίμηση είναι ένας αιχμάλωτος πού λέει: «... είμαι άγριο θηρίο, κάνω ό,τι θέλω, όπως μου άρέσει. Δέν είμαι αιχμάλωτος, είμαι έλεύθερος άνθρωπος. Θά κάνεις καλά νά μέ σήσεις από τή μαύρη λίστα σου γιατί θά σέ μαγέψω».

Οι Iron Maiden μιλούν και για την απώλεια της «σεξουαλικής ελευθερίας στους νέους» (Metal Hammer 6/92) λόγω του AIDS: Ζούμε τις ζωές μας στον πυρετό, σέ έναν αποπνικτικό ιδρώτα φόβου. Άκουμε τό μυστικό σας χτυποκάρδι, μπορώ νά ακούσω τις σιωπηλές σας κραυγές... Θυμάμαι μιά εποχή πού τό πάθος ήταν ελεύθερο... πού κάναμε χρήση, όχι κατάχρηση... Στην κάψα τής νύχτας φλεγόμενα κορμιά, ζούμε σέ πυρετό, ζώ σέ πυρετό. Τώρα ζούμε σέ ένα κόσμο άβεβαιότητας, ό φόβος είναι τό κλειδί σέ ό,τι θές νά γίνει. Τά παιδιά έχουν χάσει τήν ελευθερία τους, και κανείς δέν νοιάζεται μεχρι νά πεθάνει κάποιος διάσημος» (Fear is the key).

ΓΟΝΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Στό τραγούδι «Η πτήση του Ίκαρου» ή ιστορία του μυθικού Ίκαρου μέ τά κέρνα φτερά, πού παράκουσε τή συμβουλή του πατέρα του και πέταξε κοντά στον ήλιο μέ αποτέλεσμα νά καταστραφούν τά φτερά του και νά γκρεμιστεί στή γη, διαστρέφεται κυριολεκτικά. Έδώ ό πατέρας συμβουλεύει λάθος τό παιδί του επίτηδες, ώστε αυτό νά σκοτωθεί και νά τιμωρηθεί για τήν άλαζονεία του!

Όπως λέει τό συγκρότημα, τό τραγούδι αναφέρεται «στην καταπίεση των παιδιών από τους γονείς τους». Τί αποτέλεσμα νά έχουν τέτοιοι στίχοι σέ οικογένειες, πού οι σχέσεις γονέων και παιδιών είναι ήδη τεταμένες;

ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Ένας από τους πολύ επιτυχημένους δίσκους των Iron Maiden, τό Powerslave (σκλάβος τής δύναμης) αναφέρεται στή θρησκεία τής αρχαίας Αιγύπτου, πού λόγω κάποιων επιφανειακών όμοιοτήτων μέ τόν Χριστιανισμό είναι πολύ αγαπητή στους αποκρυφιστικούς κύκλους τής «Νέας Έποχης». Τό όμώνυμο τραγούδι λέει μεταξύ άλλων:

«Πέφτω στην άβυσσο, τό μάτι του Ώρου (ό θεός-γεράκι)
μέσα στά μάτια τής νύχτας, μέ βλέπει νά φεύγω.

Τό μάτι τής γάτας πού λάμπει μέσα στό ναό είναι πράσινο.

Είσελθε στον Ώσιρη πού αναστήθηκε, πού αναστήθηκε ξανά.

Πές μου γιατί νά είμαι σκλάβος τής δύναμης; Δέν θέλω νά πεθάνω, είμαι θεός, θέλω νά ζήσω. Όταν ό ζωοδότης πεθαίνει, όλα πεθαίνουν.

Και στην τελευταία μου ώρα είμαι σκλάβος τής δύναμης του θανάτου.

...Φέρετε μου τό αίμα και τό κόκκινο κρασί για τό διάδοχό μου

γιατί είναι άνθρωπος και θεός, και θά πεθάνει κι αυτός...

...Άνοιξτε τις πύλες τής κόλασής μου, θά χτυπήσω από τόν τάφο».

Στό τραγούδι The Apparition (τό όραμα) υπάρχουν αναφορές στή μετενσάρκωση και άλλες διδασκαλίες τής Νέας Έποχης:

«Πιστεύω ότι υπάρχουν μερικοί πού πρέπει νά έχουν ξαναζήσει, δέ νομίζεις;

...Ζήσε τή ζωή σου μέ πάθος, Ο,ΤΙ και νά κάνεις, (σ.σ. καλό ή κακό) νά τό κάνεις καλά.

...Μπορείς νά φτιάξεις τή δική σου τύχη, νά δημιουργήσεις τό δικό σου πεπρωμένο.

Πιστεύω ότι Έχεις τή δύναμη άν τό θέλεις, είναι αλήθεια...».

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ...

«Οι περισσότεροι από τους στίχους του συγκροτήματος κατατρέχονται από κολασμένες παραστάσεις (Purgatory-καθατήριο) και θρησκευτικά θέματα (Τρανσυλβανία, φάντασμα τής όπερας). Έφτά στά δέκα τραγούδια τους, σέ ένα και μόνο άλμπουμ, αναφέρονται σέ θέματα θανάτου και συναφή... Η άλυσοδεμένη κολασμένη ψυχή πού απεικονίζεται στό κάλυμμα του άλμπουμ... σέ συνδυασμό μέ τους μηδενιστικούς στίχους, μάς κάνει νά αναρωτιόμαστε, άν αποτελεϊ άντανάκλαση τής... ψυχικής κατάστασης των έρμηνευτών», παρατηρεί μεταφραστής των στίχων τους.

Στά τραγούδια τους τό κακό φαίνεται αρκετά γοητευτικό, σέ βαθμό πού νά παρασύρει και νά ελέγχει τή θέληση. «Ξέρω πώς θά μέ γρα-

τζουνίσεις, θά μέ ἀκρωτηριάσεις καί θά μέ τραυματίσεις, ξέρεις πώς εἶμαι ἀνήμπορος μπροστά στό ὑπνωτιστικό σου κάλεσμα... φεύγω καί κρύβομαι, εἶσαι πάντα στά ὄνειρά μου, εἶσαι τό φάντασμα τῆς ὄπερας, εἶσαι ὁ διάβολος» (Phantom of the opera).

Τὴν ἴδια γοητεία ἔχει γιά τό συγκρότημα καί μία σατανιστική τελετή:

«666 ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου, ἡ Κόλαση καί ἡ φωτιά γεννήθηκαν γιά νά ἀπελευθερωθοῦν... ἡ τελετὴ ἀρχισε, τό ἔργο τοῦ σατανά ἔγινε, ἀπόψε γίνεται θυσία... νιώθω νά μέ τραβᾶνε οἱ ὀρδές πού ψέλνουν (σατανικές ψαλμωδίες), μοιάζουν νά μέ ὑπνωτίζουν, δέν μπορῶ ν' ἀποφύγω τὰ μάτια τους.

666, ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου, ὁ ἀριθμὸς γιά σένα καί γιά μένα.

Ἔρχομαι πίσω, θά ἐπιστρέψω, θά καταλάβω τό σῶμα σου καί θά σέ κάνω νά καεῖς.

Ἔχω τὴ φωτιά, ἔχω τὴν ἰσχύ.

Ἔχω τὴ δύναμη νά κάνω τό κακό μου νά πάρει τό δρόμο του» (Number of the beast).

Τό συγκρότημα ἔχει μία προτίμηση στὸν ὄρο «θηρίο». Ἔτσι ὀνόμασε μία μεγάλη περιοδεία του «τό θηρίο στό δρόμο» καί ἓνα δίσκο μέ συλλογὴ ἀπὸ ἐπιτυχίες του «τά καλύτερα τοῦ θηρίου».

Ὁ τραγουδιστὴς τοῦ συγκροτήματος Bryce Dickinson ἔχει γράψει καί ἓνα βιβλίο-σενάριο γιά ταινία σχετικὰ μέ τὴ ζωὴ τοῦ Aleister Crowley, ὁ ὁποῖος «τόν σαγηνεύει». Γιά ὅσους δέν γνωρίζουν, ὁ Crowley θεωρεῖται «πάπας τοῦ νεοσατανισμοῦ» καί ὁ μεγαλύτερος μαῦρος μάγος τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Τό τάγμα του τελῶσε ἀνθρωποθυσίες καί ὁ ἴδιος πέθανε ναρκομανῆς, ἀπὸ τοὺς πειραματισμοὺς πού ἔκανε μέ τὰ ναρκωτικά γιά νά «διευρύνει τὴ συνείδησή του». Αὐτοαποκαλεῖτο «τό μεγάλο θηρίο 666» καί πίστευε ὅτι ἦταν ὁ Μεσσίας τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὁρῶ» (ἀρχαῖος αἰγυπτιακὸς θεός). Ἐάν τό σενάριο τοῦ Bryce σχετικὰ μέ τὴ ζωὴ τοῦ «σαγηνευτικοῦ» αὐτοῦ ἀνθρώπου γίνει ταινία, τότε σίγουρα οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συγκροτήματος θά τὴν παρακολουθήσουν, καί δέν εἶναι ἀπίθανο νά «σαγηνευτοῦν» ἀπὸ τὴ δράση του, ὅπως σαγηνεύτηκε καί τό ἴνδαμά τους.

Ἄλλὰ σύμφωνα μέ τό συγκρότημα, «ἡ κόλαση δέν εἶναι κακό μέρος γιά νά εἶσαι, ἡ κόλαση εἶναι ἀπὸ ὁδὸ ὡς τὴν αἰωνιότητα». Ἄρα δέν εἶναι ἐπικίνδυνο νά σαγηνεύεται κανεὶς ἀπὸ τό κακό. Τό ἐξώφυλλο τοῦ ὁμωνύμου δίσκου παρουσιάζει τὸν διάβολο μέ τὴ μορφή τοῦ τραγου Μπαφομέτ.

Τελικὰ φαίνεται πὺς τό κακό εἶναι καί ἀξιόσεβαστο: «Συγκεκριμένες ἐμπειρίες πού εἶχαμε στὴ διάρκεια τῶν ἐγγραφῶν τοῦ ἄλμπουμ «the Number of the beast», μᾶς δίδαξαν νά σεβόμαστε τὴ δύναμη τοῦ σατανισμοῦ. Συνέβησαν πάρα πολλά παράξενα πράγματα, ὅταν ἠχογραφοῦσαμε τό δίσκο», λέει ὁ τραγουδιστὴς τοῦ συγκροτήματος Bruce Dickinson. Καί ἀφοῦ ἔχει παραδεχτεῖ ὅτι σέβεται τό Σατανά (ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Σατανισμοῦ), δηλώνει: «Οἱ Iron Maiden ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τό νά εἶναι ἓνα συγκρότημα προσκνητῶν τοῦ διαδόλου. Ἀπλῶς ἔχουμε τὴ νοοτροπία τῶν ταινιῶν τρόμου, καί τίποτε ἄλλο».

Ὁ τραγουδιστὴς προτείνει καί τρόπους γιά τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κακοῦ: «Ὁ Eddie ἔρχεται στὴ σκηνὴ γιά νά πολεμήσει τό διάβολο καί μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι ὁ Eddie πραγματικά τὸν κλωτσᾷ στά γεννητικά του ὄργανα (τόν διάβολο!). Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος τῶν Maiden νά δείξουν ὅτι τό ρόκ ἐντὸς ρόλ μπορεῖ νά ξεπεράσει τὰ πάντα». Ὡστε λοιπὸν, δέν χρειάζεται καταφυγὴ στό Θεό. Ὁ «ἀξιοσεβάστος» διάβολος πού σύμφωνα μέ τὴ στιχουργικὴ τοῦ συγκροτήματος κάνει τοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι θέλει, ἀντιμετωπίζεται θαυμάσια μέ μᾶ μουσικὴ φτιαγμένη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἡ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ (φανταστικά) σάλια πτώματα. Ἴσως ὁ ἴδιος ὁ διάβολος νά δυσκολευόταν νά ἰσχυριστεῖ κάτι τέτοιο!

ΠΟΤΕ ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΣ...

Ἐκτός ἀπὸ τίς συνεχεῖς ἀναφορὲς στὸν τρόμο, διάβολο καί τὰ συναφῆ, τό συγκρότημα καταπιάνεται καί μέ κάποια χριστιανικά θέματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι «ἓνα σωρὸ κακοὶ ἱεροκήρυκες γιά νά τοὺς κάψει ὁ διάβολος (πάλι αὐτός!), νά τοὺς βάλει στὴ φωτιά μέ τὰ πόδια πρῶτα...». Οἱ ἱεροκήρυκες αὐτοὶ «δέν εἶναι θρησκοί, ἀλλὰ οὔτε καί δλόγκες», «ἔκαναν (τόν Χρι-

στό) *ἀνέκδοτο... σώζουν τὶς ψυχές τούς παίροντας τὰ λεφτά μας*) (Holy smoke, 1990). Κανείς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι ἀπατεῶνες, εἰδικά στοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅπωςδήποτε ὅμως δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι πραγματικῶν Χριστιανῶν καὶ εἶναι κριμα ἢ θρησκεία πού ἔχει ἀναδείξει τόσους ἀγίους νά ἀντιμετωπίζεται ἔτσι μονόπλευρα.

Στό τραγούδι «*Ἰούδα γίνε ὁδηγός μου*» ἀκοῦμε τὰ ἐξῆς: «*Πέσε κάτω, προσευχήσου στό Θεό σου (σ.σ. ὄχι «Θεό μας»)* γιά ἔλεος, λοιπόν γονάτισε καί βοήθα τή λεπίδα νά κόψει καλά... Πτοτα δὲν εἶναι ἱερό, οὔτε παλιά οὔτε τώρα... Ἰούδα γίνε ὁδηγός μου... Ὁ Ἰούδας, ὁ ὁδηγός μου, ψιθυρίζει στή νύχτα»...

Ἀκόμα καί ἓνας μὴ χριστιανός δύσκολα θά διάλεγε γιά ὁδηγό του τόν ἀνθρώπο πού πρόδωσε τόν Χριστό. Κατά τὰ ἄλλα τό συγκρότημα «*ἀπέχει πολύ ἀπό τό νά εἶναι προσκνηντές τοῦ διαβόλου!*»!

«ΚΑΛΑ» ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Κάποιοι ὀπαδοί τοῦ συγκροτήματος μιλοῦν μέ θαυμασμό γιά τραγούδια κοινωνικοῦ περιεχομένου, ὅπως τό «*Run to the hills*» (πάρτε τὰ βουνά), πού ἀναφέρεται στήν ἐξόντωση τῶν Ἰνδιάνων ἀπό τούς Εὐρωπαίους. Βέβαια δὲν εἶναι δύσκολο νά κατηγορεῖς κάποιες κακές πράξεις. Ἀκόμα καί ὁ διάβολος τό κάνει αὐτό πολλές φορές. Τό δύσκολο εἶναι νά προτρέψεις σέ καλές πράξεις. Μάλιστα μέ τόν Ἰούδα γιά ὁδηγό εἶναι σίγουρα ἀδύνατο.

Οἱ Iron Maiden ἔχουν γράψει καί τραγούδια μέ συγκρουόμενα νοήματα. Τό «*22, Acacia avenue*» προτρέπει ἓναν νέο νά «*διασκεδάσει*» μέ μιά συγκεκριμένη πόρνη, νά τήν «*χτυπήσει, νά τήν κακομεταχειριστεῖ*» κ.τ.λ., γιά 15 λίρες, καί μετά προτρέπει τήν πόρνη νά ἀλλάξει ζωή, γιατί «*αὐτό πού κάνει θά τήν ὁδηγήσει στήν καταστροφή*».

Πολλά ἀπό τὰ τραγούδια τῶν Iron Maiden ἀναφέρονται σέ μάχες, ὅπου ἔχουν πολεμήσει οἱ Βρεττανοί. Δέν ξέρω τί ἐποικοδομητικό μοροῦν νά ἔχουν στίχοι ὅπως «*εἰσβολεῖς διάζουν καί λεηλατοῦν*» (Invaders) ἢ «*θά μοῦ πάρεις τή ζωή,*

ἀλλά θά πάρω κι ἐγώ τή δική σου, θά μέ πυροβολήσεις ἀλλά θά σέ τρυπήσω» (The trooper). Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά δηλώσεις τοῦ στυλ «*πίνουμε πολλή μπύρα*», ἰδίως τώρα πιά πού γίνεται φανερό ὅτι στήν Ἑλλάδα ὑπάρχει πρόβλημα ἀλκοολισμοῦ, πού πλήττει κυρίως τή νεολαία.

Πάντως στό ἐξώφυλλο τοῦ δίσκου «*Hallowed be thy name*» (ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου) γίνεται ἐπίδειξη ἐκδικητικότητας καί μικροπρέπειας: Ὁ (ἐδῶ κερασφόρος) Eddie σουβλίζει μέ τρίαίνα καί ψήνει τόν τραγουδιστή Bruce Dickinson, πού τότε εἶχε ἀποχωρήσει ἀπό τό συγκρότημα!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ «ΔΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΗ»

Ἡ μουσική τῶν Iron Maiden ἔχει μελωδία, ἢ ὅποια ὅμως **ἐπιβάλλεται** χάρη στά πολλά decibel καί στό γρήγορο ρυθμό. Ὁ τραγουδιστής μάλιστα ἔχει δηλώσει ὅτι «*καμμία φορά, ὅταν πᾶμε πολύ γρήγορα, πηδῶ πάνω στήν πλατφόρμα τῶν ντράμς καί λέω στό Nicko (ντράμερ) νά κόψει λίγο*». Καθώς τό νευρικό σύστημα **διάζεται** ἀπό τό ρυθμό καί τήν ἔνταση τοῦ ἤχου, **παραβιάζεται** ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει περιθώριο νά ἀντιδράσει ἔντονα σέ αὐτή τή μουσική. Τέτοιου εἶδους καταναγκασμός εἶναι ἓνα ἀκόμα δαιμονικό γνώρισμα.

Ἐπιπλέον μέ τέτοιες μεθόδους τό μουσικό αἰσθητήριο ἀλλοιώνεται, κι ἔτσι συχνά ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ νά ἀπολαύσει μιά μελωδία ἀνδέν τήν ἀκούσει «*δυνατά καί γρήγορα*». Κατά συνέπεια πολλές φορές μουσική πού ἀνυψώνει τό πνεῦμα ὅπως ἡ θυζαντινή, φαίνεται ἀκατανόητη - κι αὐτό ὅσο κι ἀν μοιάζει ἀσήμαντο, κάνει τόν ἐκκλησιασμό βαρετή ὑπόθεση...

Ἡ πολύ γρήγορη καί δυνατή μουσική δημιουργεῖ διάφορα ψυχικά φαινόμενα, πού συχνά ὀφείλονται σέ ὀρμονικές ἐκκρίσεις. Ἴσως αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού κάποιοι δηλώνουν ὅτι «*τό metal εἶναι τό ναρκωτικό τους*» καί ὅτι «*παίρνουν δύναμη ἀπό αὐτό*». Ἐνῶ ὅμως, ἡ «*δύναμη*» αὐτή δὲν εἶναι πραγματική καί δὲν διαρκεῖ, ἢ τάση γιά τήν ἀπόκτησή της μέ τή συνεχή ἀκρόαση τέτοιων τραγουδιῶν ἀφ' ἑνός διαιωνίζει τήν ἐξάρτηση ἀπό αὐτή τή μουσική, καί ἀφ' ἑτέρου ἐντυπώνει στόν ψυχισμό τοῦ ἀκροατή τούς στίχους, μέ ὅλα τὰ ἀποτελέσματα πού μπορεῖ νά ἔχει αὐτό...